

РЕШЕНИЕ

№ 1560

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10401** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. със Закона за защита на класифицирана информация.

Образувано е по жалба на М. Н. Г.-Н. от [населено място], със съдебен адрес [населено място], [улица],ет.1,ап.9 , чрез адв. А. Р., с която се иска да бъде прогласена нищожността на издаденото от председателя на Държавна агенция „Технически операции“/ДА“ТО“/, на основание чл. 11,ал.1,т.1 и чл.59 ,ал.1,т.1 вр. чл.40 ,ал.1т.7 и т.8 и чл.42,ал.1,т.4 от Закона за защита на класифицирана информация Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 4 от 13.07.2023г. до ниво на класификация „Секретно“ на жалбоподателката.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е нищожен ,поради липсата на форма,издаден е при особено съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие на материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Според оспорващата грубо са нарушени принципите за съразмерност по чл.6 и принципите за законност и истинност по чл.4 и чл.7 АПК и приложението им в императивните норми на чл.34 ,чл.35 и чл.36 АПК. Конкретно се твърди, че на жалбоподателката не е връчен екземпляр от резултата на направените и във В. академия изследвания и това е довело до нарушение на правото и на защита. Оспорването се поддържа от адв.Р. ,който излага доводи в писмени бележки ,иска прогласяване на нищожността на оспорения акт и претендира разноски по чл.80 ГПК.

Ответникът ,председател на Държавна агенция „Технически операции“ чрез служители с юридическо образование С. Р. и Е. Л., в открито съдебно заседание и писмени бележки поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възразява срещу размера на претендираното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение като прекомерен. Софийска градска прокуратура,редовно призована , не участва в производството и не изразява становище.

Доказателствата, приобщени по делото без оспорване от страните позволяват на съда да приеме за установени следните факти и обстоятелства.

Жалбоподателката М. Н. Г.-Н. е заемала по служебно правоотношение в ДА“ТО“ длъжността старши експерт IV степен и е било издадено съответното за длъжността разрешение № 10453/13.08.2020г. за достъп до ниво класификация“секретно.“ Установява се от писмените доказателства с ниво на класификация "поверително",обособени в класифициран том по делото, че по отношение на оспорващата на 05.07.2023г. е била образувана проверка по реда на чл.56 от Закона за класифицирана информация с цел установяване на надеждността ѝ от гледна точка на опазване на тайната по смисъла на чл.42,ал.1,т.4 от ЗЗКИ и пригодността и за работа с класифицирана информация. На 10.07.2023г. М. Н. Г.-Н. е била уведомена от служителя по сигурността на информацията в ДА“ТО“с писмо, изх. № 31-9737,че с цел установяване на надеждността и от гледна точка на опазване на тайната по смисъла на чл.42,ал.1,т.4 от Закона за защита на класифицираната информация и на основание чл.42,ал.2 и ал.3 от ЗЗКИ и раздел III от Наредба №6/19.03.2003г. за реда и местата за извършване на специализираните медицински и психологически изследвания, издадена от министъра на здравеопазването, е необходимо да и бъдат проведени специализирани медицински и психологически изследвания на 11.07.2023г. от 09.30ч. във В. академия [населено място]. Изрично и е указано, че за целта тя следва да даде информирано съгласие като попълни приложената към писмото декларация ,приложение №1 към чл.6 от Наредба №682003г. На 11.07.2023г. Оспорващата е декларира писмено, че е запозната с целта и начина на изследване на психиатричното/психологичното/ и състояние и доброволно дава съгласие да и бъде проведено изследването. Видно от приложеното свидетелство за проведено специализирано медицинско изследване № 49 ,с рег. № Л-И 199 от 12.07.2023г. издадено от началник на Лаборатория за психично здраве и превенция -ВМА се установява, че след прегледа на оспорващата са установени данни за психично заболяване: Ols.F30.0 Хипомания. Установява се от издаденото психологично изследване № 49 с рег. № 198/12.07.2023г. на началника на ЛПЗП-ВМА, че към момента оспорващата е с психологическа непригодност за специфичните изисквания за работа с класифицирана информация. На 13.07.2023г. ДА“ТО“ е служебно уведомена за резултатите от проведените специализирани медицински и психологически изследвания на жалбоподателката. Във връзка с установеното и предвид, че оспорващата е заемала длъжност в ДАТО ,която изисква достъп до класифицирана информация с ниво „Секретно“, на 13.07.2023г. от служителят по сигурността на информацията в ДА“ТО“ е направено мотивирано предложение до председателя на ДА“ТО“ да ѝ бъде отнето издаденото РДКИ № 10453/16.08.2020г. На същата дата от ответника е издаден оспореният административен акт, с който е било отнето разрешение № 10453 от 13.08.2020г. за достъп до ниво класификация „секретно“ на М. Н. Г.-Н.. Видно от писмо, изх. №

31-10007/13.07.2023г.жалбоподателката е била надлежно уведомена за издадения акт ,като и е връчен препис от същия ,и изрично и е указана правната възможност да обжалва същия пред Държавната комисия по сигурността на информацията/ДККИ/ по реда на чл.62 и чл.63 от ЗЗКИ в 7 дневен срок.

Не е спорно по делото обстоятелството, че жалбоподателката не е обжалвала пред Държавната комисия по сигурността на информацията /ДККИ/ отнемането на издаденото и разрешение № 10453 от 13.08.2020г., което се установява и от писмо с вх. № ЕД-388/27.07.2023г. на ДА“ТО“ на заместник председателя на ДККИ. Със заповед, рег. № РД 30-4448 от 28.07.2023г. на председателят на ДА "ТО", като се позовал на решението за отнемане достъпа до класифицирана информация, приел наличие на обективна невъзможност жалбоподателката да изпълнява служебните си задължения и на това фактическо основание прекратил правоотношението и.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима по арг.на чл.149 ал.5.АПК.

Разгледана по същество , е неоснователна.

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост:

1) Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта;

2) Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока;

3) Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би

могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос ("Административно право", издание 2009 г., проф. К. Л.);

4) Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. - нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост;

5) Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Съдът не споделя изложените от жалбоподателката доводи за нищожност на оспорвания индивидуален административен акт „Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 4 от 13.07.2023г. до ниво на класификация „Секретно“.

Актът е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия - председателят на Държавна агенция „Технически операции“, по арг. на чл.19г,ал.2 от Закона за специалните разузнавателни средства вр. чл.11,ал.1,т.1 от Закона за защита на класифицираната информация/ЗЗКИ/.

Спазена е предвидената писмена форма за валидност на акта, съгласно чл. 3ЗКИ , който е издаден по образец Приложение 11 към чл.145,ал.2 от Правилника за прилагане на ЗЗКИ и съдържа съответните изискуеми от закона реквизити, като изрично са посочени само правните основния, съгласно възприетото от законодателя изключение индивидуалните административни актове за отнемане на издадено разрешение за достъп до класифицирана информация да не се мотивира -чл.59,ал.3 ЗЗКИ.

Не се констатира и твърдяното грубо нарушение на административно производствените правила.

Разпоредбата на чл. 56, ал. 1 от Закона за защита от класифицирана информация регламентира в случай, че за лице, на което е издадено разрешение за достъп до класифицирана информация, станат известни нови факти и обстоятелства, които поставят под съмнение неговата надеждност, служителят по сигурността на информацията извършва проверка на тези факти и обстоятелства. Тази проверка се извършва незабавно и има за цел установяване на новите факти и обстоятелства. Съгласно ал. 3 на цитираната разпоредба за извършената проверка служителят по

сигурността на информацията уведомява писмено ръководителя на организационната единица и органа, издал разрешението. В случая именно на посоченото основание и в съответствие с разпоредбата на чл.166 от ППЗЗКИ служителя по сигурността на информацията в ДА“ТО“ е извършил незабавна проверка за наличието на нови факти и обстоятелства, които поставят под съмнение надеждността на жалбоподателката от гледна точка на опазване на тайната. Видно от събраните и неоспорени писмени доказателства, жалбоподателката е била надлежно уведомена за необходимостта да се подложи на медицински и психологични прегледи във ВМА, за които същата доброволно е дала съгласието си писмено. Резултатите от прегледите са били обективирани в медицински свидетелства, издадени от компетентната Лаборатория за психично здраве и превенция във В. академия, в три екземпляра, съгласно чл.10,ал.2 от Наредба №6/19.03.2003г., според, който един от тях служебно се изпраща на органа поискал изследването, един се предава от Лабораторията на изследваното лице и един остава в архива на лечебното заведение. Предвид горното несъстоятелни са оплакванията на жалбоподателката, че е било нарушено правото на защита, тъй като от ДА“ТО“ не и е бил връчен препис от тези изследвания. Не е било дължимо връчване предвид, че в случая както бе посочено проверката е по реда на чл.56 от ЗЗКИ, а не в хода на извършване на процедура по проучване за надеждност по чл.42,ал.2 от ЗЗКИ. Установи се и че с писмо, изх. № 31-10007/13.07.2023г.издадения акт е съобщен на жалбоподателката, която саморъчно е удостоверила, че е запозната със съдържанието му както и с правната възможност да го обжалва по реда на чл. 62 от ЗЗКИ пред Държавната комисия по сигурността на информацията в 7 дневен срок чрез ДА“ТО“. Не се твърди от жалбоподателката и не се установява по делото тя да е обжалвала акта.

В процесният акт е изразена - правно-валидна воля, което обуславя липса на порок във формата на акта. Доколко мотивите и изводите са законосъобразни е въпрос ,относим към материалната законосъобразност на акта, а не към неговата действителност. Не е налице и превратно упражняване на власт, тъй като издаденият индивидуален административен акт с който се отнема разрешението на жалбоподателката за достъп до класифицирана информация е в рамките на компетентността на председателя на „ДА“ТО“, който по принцип може и следва да отнеме издадено разрешение за достъп до класифицирана информация при посочените от закона условия.

Предвид гореизложеното съдът намира, че процесното „Отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация № 4 от 13.07.2023г. до ниво на класификация „Секретно“, не страда от особено съществени и неотстраними пороци ,които да обосновават неговата нищожност.

Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК, на жалбоподателката не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото и въз основа направеното искане и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразено с чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 120 лв.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Г.-Н. от [населено място], със съдебен адрес [населено място], [улица],ет.1,ап.9 ,чрез адв. А. Р., с която се иска да бъде прогласена нищожността на издаденото от председателя на Държавна агенция „Технически операции“ на 13.07.2023г.,с № 4 „Отнемане на разрешение № 10453 от 13.08.2020г. за достъп до ниво на класификация „Секретно“ на жалбоподателката.

ОСЪЖДА на М. Н. Г.-Н. ЕГН: [ЕГН], да заплати на Държавна агенция „Технически операции“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 /сто и двадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: